

РЕШЕНИЕ

№ 2356

гр. София, 22.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 09.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4599** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от Ж. С. Й. с ЕГН [ЕГН] с адрес – [населено място], ул. „21 –ви век“ № 36Б, ет.5, ап.39, чрез адв.Д. Д. с адрес на кантората – [населено място], [улица], ет.2 срещу принудителна административна мярка –принудително преместване на л.а. „Ф. Т-К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , разпоредена с позивна № 111 от 18.04.2024г. от „Инспектор контрол паркиране“ при „ЦГМ“ ЕАД – В. Д. Д..

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорената принудителна административна мярка/ПАМ/, като издадена в нарушение на материалния закон, при липса на визираните в ЗДвП материалноправни предпоставки и при несъответствие с целта на закона. Излагат се доводи, че на мястото, на което е било паркирано превозното средство липсват знаци забраняващи паркирането, както и указващи принудително преместване на МПС, а от друга страна е заплатено паркиране в „синя зона“ за платено паркиране.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и моли оспорената ПАМ да бъде отменена, респективно да бъде обявена за нищожна, като разпоредена от некомпетентен орган. Претендира разноски.

Ответникът – „Инспектор контрол паркиране“ в „Център за градска мобилност“ /ЦГМ/ ЕАД се явява лично и с адвокат М. Г., които оспорват жалбата. Тази теза е застъпена и в представен писмен отговор. Претендират се разноски по представен

списък.

Софийска Градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.04.2024 г. в [населено място], около 10.55 ч., жалбоподателят паркирал личният си лек автомобил марка "Ф. Т-К." с рег. [рег.номер на МПС] на [улица] в непосредствена близост с ъгъла на [улица] с посока на движение към [улица]. При паркирането, жалбоподателят заплатил чрез СМС, платено паркиране в „синя зона“ в 10.56 часа., за което получил потвърждение чрез смс за платено паркиране до 11.58 часа.

На посоченото място не се намирал пътен знак, който указва принудително преместване на МПС, в случай на неправилно паркиране на автомобили, но била налична маркировка М15.

В 11.20 часа същият ден –ответникът по делото –„Инспектор контрол паркиране“ в ЦГМ ЕАД– В. Д. Д. издал разпореждане с позивна № 111 на свидетелите В. Т. и Б. М. - служители в ЦГМ ЕАД – и двамата на длъжност „шофьор платформа“, да преместят принудително автомобила на жалбоподателя. Ответникът и двамата свидетели поддържали непрекъсната радио и видео връзка, въз основа, на която е констатирано нарушение на Закона за движение по пътищата и е разпореждано репатриране на автомобила. Въз основа на издаденото устно разпореждане свидетелите репатрирали автомобила на специализиран паркинг –П.. Преди да извършат принудителното преместване, служителят В. И. Т. изготвил снимки, а свидетелят Б. М., вписал преместването на МПС в протокол от същата дата /лист 46 от делото/, които са част от административната преписка.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, разпитани в качеството на свидетели са В.Д. и Б.М.. Прието е заключение по допуснатата до изслушване съдебно –техническа експертиза.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Правото на оспорване е упражнено своевременно, съгласно разпоредбата на чл. 149 ал.1 от АПК, а съгласно ал.5 от същата разпоредба искането за обявяване нищожността на Разпореждането за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 5 от ЗДвП, не е ограничено със срок.

Репатрирането на автомобили като ПАМ е регламентирано в специалния ЗДвП. Съгласно нормата на чл. 171, т. 5 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага следната ПАМ: преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е: б. "а" - паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното управление /РУ/ на Министерството на вътрешните работи /МВР/, а разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването; б. "б" - паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите

участници в движението; в този случай лицата по чл. 168 уведомяват РУ на МВР, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на РУ на МВР; б. "в" - без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места или са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в МВР; б. "г" - паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак. След като ПАМ "принудително преместване на паркирано МПС без знанието на неговия собственик" се налага с фактически действия, мярката има характера на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК - волеизявление на административен орган, изразено чрез действие, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на определени лица. Оспореният акт представлява принудителна административна мярка, приложена с разпореждане, изразено чрез действие и приложена с разпореждане в устна форма. Т. е. налагането на ПАМ по реда на чл. 171, т. 5 от ЗДвП /в която и да е от посочените хипотези/, подлежи на обжалване по реда на АПК.

На следващо място, правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за упражняване от оспорващия на правото на оспорване, за която съдът следи служебно. Правният интерес се проверява въз основа на твърденията на оспорващия, оспорения административен акт и доказателствата, представени във връзка с твърдяното засягане. За възникване правото на оспорване е достатъчен фактът на засягането, т. е. на ограничаването на правната сфера на засегнатото лице. Приложената ПАМ е насочена не към извършителя, а към средството, с което е извършено нарушението, поради което и адресат на упражнената административна принуда, е собственикът на принудително преместеното МПС, както и всяко лице, явяващо се държател или ползвател на вещта на годно правно основание. В конкретния случай, не се спори между страните, че оспорващия е собственик на процесното МПС, т. е. жалбата е подадена от адресата на ПАМ, за когото разпореждането за преместване на автомобила има пряка изпълнителна сила и поради това е налице интерес от искането за съдебна защита - чл. 147, ал. 1 от АПК. По изложените съображения, съдът приема жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице, чиито права и законни интереси са накърнени от налагане на ПАМ и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

След служебно извършената на основание чл. 168 от АПК проверка, настоящият състав намира, че оспорената ПАМ е наложена от компетентен орган. Административният орган, оправомощен да приложи ПАМ от вида на процесната, трябва да е от кръга на субектите, визирани в чл. 168, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която такава компетентност е предоставена на определени от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/ или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя. Смисълът на последно цитираната норма е на всеки един от посочените в нея субекти да бъде предоставена възможност да определя и оправомощава съответните длъжностни лица, които да налагат ПАМ. В аналогичен смисъл е и разпоредбата на чл. 9, ал. 6 от Закона за

пътищата /ЗП/, сочеща, че контролът на организацията на движението се осъществява от оправомощени длъжностни лица от службите за контрол на МВР и на собственика на пътя /улицата, която едновременно е участък от републикански или общински път/, и на администрацията, управляваща пътя, в съответствие с изискванията, определени с Наредбата по чл. 3, ал. 3 от ЗДвП. Тоест всеки собственик или администрация, управляваща път по смисъла на § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП, има законова възможност да оправомощи лица, които да налагат съответните принудителни мерки. Съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗП, републиканските пътища се управляват от Агенция "Пътна инфраструктура" /АПИ/, общинските пътища от кметовете на съответните общини, частните пътища от техните собственици. Няма спор, че в случая автомобилът, собственост на жалбоподателя, е бил паркиран на улица, която представлява "път", според посочената дефинитивна норма, и въпросният път се управлява именно от Кмета на Столична община. Със Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на Кмета на Столична община е определен „Центъра за градска мобилност“ ЕАД за служба за контрол по смисъла на чл.167 ал.2 от ЗДвП. В т.2 от заповедта е посочено, че административни органи осъществяващи контрол чрез разпореждане на принудителни административни мерки, съгласно чл.171 т.5 букви „а“, „б“ и „г“ от ЗДвП, са служители от ЦГМ ЕАД на длъжност „инспектор контрол паркиране“ и други длъжности изчерпателно изброени.

От приложените по делото писмени доказателства се установява, че в случая ПАМ е разпоредена и наложена от В. Д. Д. , който към същия момент /считано от 05.12.2019 г. / е заемал длъжността "Инспектор, контрол паркиране“ в ЦГМ ЕАД, който съгласно т.2 от Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на Кмета на Столична община и Заповед № РД-09-108/30.09.2022 г. на изпълнителния директор на ЦГМ ЕАД, в която ответника фигурира под номер 8, е компетентен да разпорежда принудително преместване на автомобили до наказателен паркинг. В тази връзка са и приетият трудов договор сключен с В. Д. и длъжностната му характеристика.

След като лицето е посочено изрично от Изпълнителния директор на ЦГМ ЕАД, въз основа на цитираната заповед на Кмета на общината и е овластено да издава ПАМ, то настоящата инстанция намира, че ПАМ е наложена от компетентен орган. С оглед изложеното, съдът приема, че обжалваната ПАМ е разпоредена и наложена от материално и териториално компетентен орган, овластен с правомощия по чл. 171, т. 5 от ЗДвП, поради което аргументите, изложени от жалбоподателя за нищожност на административния акт са неоснователни.

Нормата на чл. 59, ал. 2 от АПК предвижда задължителните реквизити на административните актове, издадени в писмена форма за действителност, но същевременно с ал. 3 на същата разпоредба законодателят допуска актове да бъдат издавани и в устна форма, когато това е предвидено в закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, изброените там ПАМ се прилагат с мотивирана писмена заповед от ръководителите на службите по контрол. Доколкото в цитираната правна норма не е спомената хипотезата на чл. 171, т. 5 от ЗДвП, и по аргумент на противното, следва да се приеме, че ПАМ в тази хипотеза може да се приложи с устно нареждане или изразена чрез действие в съответствие с чл. 59, ал. 3 от АПК на съответните оправомощени лица. Тоест, процесната ПАМ съставлява волеизявление, имащо характеристиките на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК - волеизявление на административен орган, изразено, чрез устно разпореждане.

Според константната съдебна практика, основание за обявяване на нищожност са

съществени, основни недостатъци на административните актове, които ги дисквалифицират като правопораждащи юридически факти за разпоредените с тях правни последици. На първо място, такова основание би било издаването на административния акт от некомпетентен орган, т. е. в нарушение на нормативно установените изисквания за материална, териториална или по степен компетентност. Нищожни са и актовете, постановени при неспазване на изискуемата от закона съществена форма, издадените без каквото и да е нормативно основание /т. е. при пълна липса на условията и материално-правните предпоставки, визирани в съответната правна норма/ или при грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи. Спрямо оспорената ПАМ такива пороци не се констатира.

Съдът не констатира и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Относно оспореното от страна на жалбоподателя надлежно уведомяване на съответното РУ към МВР, каквото е изискването на чл.171 т.5 б.„б“ от ЗДвП СДВР, съдът приема, че е налично такова уведомяване, доколкото по несъмнен начин се установи чрез приетото заключение по съдебно –техническата експертиза и проведения разпит на вещото лице Г. Р., че процесното МПС е регистрирано в протокол № 52585 в „Системата за регистриране, обработка и съхраняване на информация от принудително преместени МПС“ на ЦГМ ЕАД, като системата е уеб базирана и е предоставен достъп на дежурната част на СДВР чрез потребителско име и парола. Съдът кредитира заключението на експерта, като обоснова и изготвено въз основа на доказателствения материал и предоставения достъп на експерта до електронната система на ЦГМ ЕАД. Факта, че СДВР има достъп и във всеки един момент при въвеждане на парола и потребителско име може да се информира за репатрираните МПС на територията на Столична община е достатъчно, за да се приеме че е налице надлежно уведомяване на съответните органи на МВР.

Случаите, при които може да бъде приложена ПАМ "Преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач" са регламентирани изрично в чл. 171, т. 5 от ЗДвП. П. е императивно и при наличие на визираните предпоставки, административният орган прилага в условията на обвързана компетентност предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административното нарушение.

Очевидно не може да е налице хипотезата на чл. 171, т. 5, б. "а" от ЗДвП, който предвижда прилагане на ПАМ, спрямо паркирано правилно МПС, а обстоятелствата налагат неговото преместване. Доколкото се ангажират в хода на процеса доказателства за това, че процесното МПС е паркирано в нарушение на правилата на ЗДвП, то тази хипотеза не би могла да е налице.

Очевидно не може да е налице хипотезата и на чл. 171, т. 5, б. "в" от ЗДвП, който предвижда прилагане на ПАМ, спрямо паркирано МПС без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места или ако са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в Министерството на вътрешните работи. Процесното МПС е с рег. номера, които са описани в съставените по

преписката документи, като не са налични данни за отнемане или връщане на СРМПС.

Не може да е налице и хипотезата на чл. 171, т. 5, б. "г" от ЗДвП, който предвижда прилагане на ПАМ, спрямо МПС, което е паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак. Тази хипотеза касае липсата на заплащане на цена за паркиране на МПС в т. нар. "синя зона", респ. изтичане на разрешеното време за това, и наличие на указание за прилагане на ПАМ с неподвижен пътен знак.

Следователно в казуса са възможни само хипотезите на чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП. Тази разпоредба съдържа три хипотези, при наличието на които законодателят е дал право на компетентните органи да налагат ПАМ "Преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач". Първата е, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Втората е, когато превозното средство е паркирано по начин, който създава опасност за другите участници в движението. И третата е, когато паркираното средство прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

В случая, видно от издадения от В. Д. Д. Констативен протокол от 18.04.2024 г., възприетото нарушение на правилата на ЗДвП от страна на процесния водач – жалбоподателя Ж. Й., разпоредбата на чл.98 ал.1 т.1 и т.6 от ЗДвП - /т.1 - 1. на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението или закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал и т. 6- на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях“. Безспорно, паркираният от жалбоподателя автомобил е в зоната на кръстовище. Въз основа на констатираното нарушение е издаден Акт за установяване на административно нарушение, в който е посочено че е нарушена разпоредбата на чл.98 ал.1 т.6 от ЗДвП.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, паркирането е забранено на кръстовище и на по-малко от 5 метра от него, т. е. паркирането в зоната на кръстовище /вътре в него, и на по-малко от 5 м. от него/ е забранено от законодателя, като за предвиждането на подобна забрана са съобразени възможните опасности, които биха възникнали по време на движение от това избрано място за паркиране.

В съответствие с § 6, т. 8 ДР ЗДвП, "Кръстовище" е място, където два или повече пътя се пресичат, разделят се или се събират на едно ниво.

Съдът изцяло кредитира показанията на свидетелите М. и Т.. И двамата са категорични, че автомобилът на жалбоподателя е паркиран в зоната на кръстовище на [улица]и [улица]върху пътна маркировка М15, а не на обозначено паркомясто за паркиране в зона за платено паркиране. От снимковия материал, приложен в административната преписка по делото, ясно се вижда, че автомобилът е разположен в зоната на кръстовище, на разстояние

по-малко от 5 метра от него и паркиран в посоката на движение на [улица]/еднопосочна улица/ към [улица]. Няма спор между страните, че както ул. Т., така и [улица] са еднопосочни.

За да се приложи принудителна мярка, в първата възможна хипотеза на чл. 171, т. 5, б. "б", законът изисква да бъде доказано кумулативно, както, че превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение, така и това да е станало на място, където има обозначение с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на ППС. Безспорно по делото е, че липсва пътен знак, който указва и предупреждава принудително преместване на автомобили, поради което тази хипотеза не е налице.

Съдът, с оглед приетите доказателства, следва да прецени, дали ответникът е изпълнил доказателствената си задача по чл. 170, ал. 1 АПК да установи, че превозното средство е паркирано в нарушение на останалите хипотези на чл. 171, ал. 1, т. 5 ЗДвП - когато превозното средство е паркирано по начин, който създава опасност за другите участници в движението или когато паркираното средство прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

Според § 6, т. 28 от ДР на ЗДвП, „участник в движението” е всяко лице, което се намира на пътя и със своето действие или бездействие оказва влияние на движението по пътя. Такива са водачите, пътниците, пешеходците, както и лицата, работещи на пътя. Паркирането на превозното средство в кръстовище или на по-малко от пет метра от него винаги създава опасност за другите участници в движението, тъй като законовата забрана на чл. 98 ал. 1 т. 6 от ЗДвП е съобразена именно с възможните опасности, които биха възникнали при нарушаването им. / В този смисъл е и съдебната практика на ВАС – Решение № 8481/08.07.2024 г. по адм. дело № 3142/2024 г. по описа на VII-мо отделение, Решение № 8102 от 28.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 2685/2024 г., VII о., Решение № 5397 от 30.04.2024 г. на ВАС по адм. д. № 9446/2023 г., VII о.

Паркираният автомобил създава опасност от настъпване на ПТП, тъй като ограничава видимостта на водачите към пресичащите пешеходци и създава опасност за другите участници в движението при извършване на маневра завиване наляво от [улица] по [улица].

В приетия по делото констативен протокол от 18.04.2024 г., издаден от ответника, при изготвената скица на кръстовището е посочено, че „автомобилът е паркиран по продължението на тротоара на [улица], с което пречи на движението на пешеходците.“ Свидетелите М. и Т., обясняват, че е затруднено движението на пешеходци, инвалидни колички и майки с деца, тъй като следва да слязат на пътното платно, тъй като по тротоара не би могло да се продължи. Ирелеванто е в настоящия случай дали в процеса на изпълнение на ПАМ са се намирали пешеходци или други участници в движението.

Показанията на свидетелите, съдът приема за достоверни и взаимно допълващи се, същите изцяло кореспондират с останалите по делото писмени доказателства. Несъстоятелни са доводите на жалбоподателя, че двамата

свидетели са в йерархическа зависимост с ответника и поради това, не следва да бъдат кредитирани гласните доказателства.

В казуса следва да се приеме от наличните по делото доказателства, а именно от свидетелските показания на М. и Т., включително и приетите като част от административната преписка фотоснимки, че е налице нарушение на ЗДвП – чл.98 т.6, а именно че автомобилът е паркиран в зоната на кръстовище, което създава опасност за всички останали участници в движението.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, доказателствената тежест за наличието на фактическите основания, въз основа на които е издаден административният акт, е изцяло на административния орган. По делото, според съда, в процесния казус, административният орган е извършил пълно доказване на фактическите основания, на които е основал акта си.

Предвид изложените съображения, следва да се приеме, че в конкретния случай са изпълнени изискванията на закона, които позволяват преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение. По тези съображения, оспорената принудителна мярка се явява законосъобразно приложена и оспорването следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора и предвид направеното в тази посока искане, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на "ЦГМ" ЕАД разноски по представен списък за заплатено по банков път адвокатско възнаграждение в размер на 1 000. 00 лева и 300 лева заплатен депозит за вещо лице. Възраженията, че адвокатското възнаграждение не е заплатено лично от ответника и от същия не са направени разходи са неоснователни.

Действително, ответника в лично качество като физическо лице не е извършил плащане по договора за правна помощ сключен с адвокат М.Г., такова е извършено от неговия работодател – „ЦГМ“ ЕАД

Съдът е съобразил спецификата на съдебното административно производство, в което страни по него са оспорващият, органът, издал административния акт, както и всички заинтересовани лица. Спорното материално правоотношение е основано на осъществено от служител на определена от кмета на Столична община / - „ЦГМ“ ЕАД. Разпореждайки прилагането на ПАМ , служителят В. Д. Д. , на длъжност „инспектор контрол паркиране“, не действа в свое лично качество, а в качеството си на служител на цитираното дружество, представляващо „служба за контрол“ по смисъла на ЗДвП. Представлявайки административен орган, разпоредил прилагането на оспорената мярка, ответникът по настоящето дело няма собствен бюджет. Бюджет има юридическото лице, в чиято структура е органът. В случая това е „ЦГМ“ ЕАД.

Неоснователни са и доводите, че адвокатското възнаграждение е прекомерно и завишено, доколкото същото е в минимален размер съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като съдът съобрази и проведените съдебни заседания и

фактическата и правна сложност на казуса. Адвокатското възнаграждение съответства на положената и реализирана процесуална защита и не противоречи на практиката на СЕС .В контекста на изложеното съдът съобрази и Решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/2022 г.

Воден от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд – София град, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. С. Й. с адрес – [населено място], ул. „21 –ви век“ № 36Б, ет.5, ап.39, чрез адв.Д. Д. с адрес на кантората – [населено място], [улица], ет.2, срещу принудителна административна мярка –принудително преместване на л.а. „Ф. Т-К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , разпоредена с позивна № 111 от 18.04.2024г. от „Инспектор контрол паркиране“ при „ЦГМ“ ЕАД – В. Д. Д..

ОСЪЖДА Ж. С. Й. с ЕГН [ЕГН] с адрес – [населено място], ул. „21 –ви век“ № 36Б, ет.5, ап.39,, да заплати на „Център за градска мобилност“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] направените по делото разноски общо в размер на 1300 /хиляда и триста/ лева, представляваща направени в производството разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: